

[Schmidt.]

man ønsker dette, desto skarpere maa selvfølgelig Dommen blive over alt det, der forstyrrer den Politik, man ønsker.

Der har lige været en Deputation af tyske Repræsentanter hos Statsministeren for at klage over, at den tyske Befolkning i den fortvivlede Kamp, som hele Nordslesvig kæmper for at bevare Jorden i egen Haand, var særlig ugunstigt stillet, som det jo fremgaar af det store Tab af Jord, vi har lidt. Efter Referatet af dette Møde med Statsministeren faar man det Indtryk, at Statsministeren ikke ønskede disse Udslag af Jordpolitikken. Det er jo en Kendsgerning, som man maa kende paa dansk Side, og som særlig Staten som den største Grundejer i Nordslesvig kender, at den tyske Befolkning har mistet ca. en Trediedel af sin Jord. Naar det er Tilfældet, er det helt uforstaaeligt, at man idelig taler om tyske Angreb paa dansk Jord og dermed ophidser Stemningen mellem den danske og den tyske Befolkning. Det maa jo være en Selvfølge, at begge nationale Dele af Befolkningen værner om sit eget, men det er ansvarsløs Gerning, naar man giver det Udseende af, at Kampen af den ene mod den anden skulde være det vigtigste Anliggende, man maa samles om. Nej, begge de to Befolkningsdele i Nordslesvig ved godt, at de lever under samme Skæbne og er truet af samme Fare, Tabet af Jorden under Fødderne; og det maa være det store, altoverskyggende Maal for dansk Statspolitik at afværge denne Fare.

Om hvad Mening er der i Grunden i, naar man i Agitationens Tjeneste atter og atter kan høre om en planmæssig tysk Indvandring. I det mindste maa Justitsministeren jo smile ad sli­gen Tale som det rene Vaas, da han har alle Midler i Haanden til at forhindre sli­gt, om det var tilstræbt, og efter mit Kendskab anvender dem saaledes, at ikke engang Landets Børn, naar de af en eller anden Grund har tysk Borgerret, uforstyrret kan leve i Landet eller komme tilbage til deres Hjemland, naar de har været fraværende nogen Tid. Justitsministeren husker vel det Tilfælde med Frk. Stehr, der efter 1920 fortsatte sin Tjeneste i det tyske Telegrafvæsen og derfor flyttede til Flensborg og nu, efter at hun er blevet pensioneret og har faaet Tilladelse af den tyske Stat til at fortære sin Pension i Udlandet, som enlig Dame ønsker at flytte sammen med sin Søster i Tønder, der ogsaa staaar ene, for at de kan støtte hinanden de sidste Aar af deres Liv. Jeg har gentagne Gange bedt Ministeren tage

Hensyn til dette saa nærliggende Ønske, da det dog ikke kan genere den danske Stat, at Frk. Stehr lever her af sin Pension, men Ministeren har nægtet det. Det er saadanne Tilfælde, og dem er der mange af, man ikke kan forstaa i Nordslesvig, og det griber ind i Pietetsforhold, som Staten absolut skulde respektere. Jeg forstaaar ikke, at den danske Regering kan være saa kortsynet ikke at ville se det.

Jeg vil endnu fremhæve, at netop i den senere Tid er mange kommet til mig, som i Aarevis har opholdt sig i Nordslesvig og har deres Familie dør og nu har faaet Besked om, at de ikke kan vente deres Opholdstilladelse fornyet. Det er altsaa ganske tydeligt, at man bevidst følger en skarpere Praksis og ikke bryder sig om, at man overskærer de mest intime Familiebaand. Det svarer jo til, at ogsaa den nye Lov om Indfødsrets Meddelelse har skærpet Bestemmelserne, men det skete dog særlig med Henblik paa Socialreformen, og det kan man forstaa, medens Betænkningen udtrykkelig fremhæver, at man vil opretholde de bestaaende Lempelser for Sønderjyder og danskfødte Ansøgere.

Nu ligger Sagen jo saaledes, at man ved en haardhændet Praksis med Hensyn til Opholdstilladelse kan forhindre ogsaa Landets Børn, der ikke har dansk Indfødsret, eller som har mistet den, i at faa Indfødsret. Det er godt en Uge siden, at en Enke Klute i Toftlund kom til mig og klagede over, at hun ikke mere kunde faa Arbejdstilladelse og Opholdstilladelse kun for en kort Tid endnu. Hun er født i Nordslesvig og opvokset dør, blev i 1920 automatisk dansk Statsborger, giftede sig saa — jeg tror, det var i 1924 — med en Rigstysker og flyttede med ham til Berlin, hvor de levede sammen i to Aar. Saa døde Manden, og hun vendte tilbage til Nordslesvig. Dengang fik hun Opholds- og Arbejdstilladelse og oparbejdede en Frisørforretning i Toftlund, saa hun kunde ernære sine to Børn. Nu skal det altsaa være forbi, og det er i Grunden den rene Haan at give hende Opholdstilladelse endnu for et halvt Aar, naar hun ingen Arbejdstilladelse faar; hun og Børnene skal dog leve. Hun har ved sit Ægteskab mistet sin danske Indfødsret, men hvis hun søger at generhverve den, maa hun jo ifølge Indfødsretsudvalgets Betænkning være selvskræven til at faa den. Eller skal hun hindres deri? En ejendommelig Belysning faar Sagen ogsaa derved, at man har ladet hende vide, at man muligvis kunde tage en anden Beslutning, hvis hun udmeldte sine Børn af den tyske Privatskole og selv